

Arrest

nr. 152 582 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De bestreden beslissing verwijst tevens naar artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 7, eerste lid, 8°, maar de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet volstaat reeds als juridische grondslag. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij inzake het artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en de manifeste beoordelingsfout kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot de artikelen 6 en 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 6 (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Aangaande artikel 8 EVRM wordt erop gewezen dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij al sinds juli 2013 samenwoont met haar partner, een Nederlandse onderdaan, en dat zij stelt de intentie te hebben een wettelijke

samenwoonst aan te gaan. Met dit betoog voert de verzoekende partij echter niet aan, laat staan dat zij aantoonst, dat het onmogelijk zou zijn haar gezinsleven met haar partner in de toekomst elders verder te zetten. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk. Met haar loutere betoog dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt en zij hier studies heeft gedaan, toont de verzoekende partij niet aan op welke manier hieruit zou kunnen afgeleid worden dat zij een privé-leven in België heeft opgebouwd. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Bijkomend wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 juni 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 3 september 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 11 juni 2015 opgenomen grond, stelt zij dat er wel een schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM): haar partner, mevr. G., is een Unieburger van Congolese afkomst, met wie zij het leven in België deelt, deze werkt deeltijds in België en woont samen met haar dochter en een kleinkind, er zijn vier kleinkinderen in België. De verzoekende partij en haar partner zijn samen gedomicilieerd sinds juli 2013, de verzoekende partij heeft mevr. G. in 2012 leren kennen tijdens haar legaal verblijf, zij is legaal het land binnengekomen, zodoende gaat het niet om een eerste verzoek om toelating, maar om een niet-precair verblijf. De verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM in verband met een eerste toelating en het arrest Nyanzi is dan ook niet van toepassing. De verzoekende partij stelt dat zij dus wel een gezinsleven heeft dat de "loutere intentie tot samenwonen" te boven gaat, zij woont samen met de dochter en het minderjarige kleinkind van haar partner en met het hoger belang van het kind moet volgens het EHRM rekening gehouden worden. De impact van de bestreden beslissing op haar partner en de kinderen dient onderzocht te worden. Met betrekking tot het feit dat geen hinderpalen werden aangevoerd, stelt de verzoekende partij dat haar partner de Nederlandse nationaliteit heeft en van Congolese afkomst is, en dus niet van Kameroense afkomst zoals zijzelf, en dat haar partner hier woont

met haar kind en kleinkind. Het is dan ook moeilijk om te verhuizen om het gezinsleven elders voort te zetten. De Belgische staat moet niet stoppen eens werd vastgesteld dat er niet expliciet hinderpalen werden aangevoerd, maar moet alle elementen in aanmerking nemen bij de billijkheidstoetsing (als sprake is van een eerste toelating) of de evenredigheidstoetsing (als sprake is van voortgezet verblijf). Zodoende ligt een schending van artikel 8 van het EVRM voor.

De verwerende partij stelt dat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM in grote delen weerlegd wordt door bijkomende informatie: er is een negatief advies van het parket van Brussel nopens de wettelijke samenwoning, waarvoor een grondig onderzoek (met interview) naar de intenties en van de verblijfplaats werd gevoerd.

De verzoekende partij repliceert dat dit een *a posteriori* motivering betreft, er moet rekening gehouden worden met de elementen die voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing. In het andere geval stelt zij ondergeschikt dat het door haar opgeworpen artikel 6 van het EVRM hernieuwd belang wint, want zij zou niet aanwezig kunnen zijn bij de rechtbank van eerste aanleg inzake het schijnsamenwonen, terwijl de getuigenis op zitting het centrale punt is, de rechter ter plaatse een uitgebreid onderzoek doet en de partners bevraagt. De bestreden beslissing heeft zodoende onrechtstreeks een zeer ernstige impact op een niet-administratieve procedure.

De verwerende partij repliceert dat een eventuele verwijdering van een verzoekende partij die een huwelijk of samenwoning beoogt en verwijderd wordt tijdens de procedure schijnhuwelijk/-samenwoning, geen schending van artikel 6 van het EVRM uitmaakt, aangezien men zich kan laten vertegenwoordigen.

De verzoekende partij repliceert dat men zich op bepaalde aspecten nooit kan laten vertegenwoordigen door een advocaat, want het onderzoek van de rechter gaat over intieme details en de uitgebreide bevraging kan een advocaat niet met eenzelfde doorleefde getuigenis beantwoorden.

2.2 Met betrekking tot het betoog ter terechtzitting van de verzoekende partij dat er wel sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad op legale manier – middels een visum lang verblijf – op 23 januari 2011 het Rijk is binnengekomen en dat zij tot 4 april 2013 in het bezit was van een A-kaart en zodoende over een tijdelijk verblijfsrecht beschikte. Zij verblijft sindsdien illegaal in het Rijk, zodat niet kan gesteld worden dat sprake is van een weigering van voortgezet verblijf, maar de verzoekende partij kan gevolgd worden daar waar zij aangeeft dat derhalve niet zonder meer kan gesteld worden dat sprake is van een eerste toelating. Met betrekking tot de toepassing van de in de beschikking van 11 juni 2015 aangehaalde rechtspraak van het EHRM dient er echter op gewezen te worden dat, of het nu een situatie van weigering van voortgezet verblijf of een eerste vraag om toelating tot verblijf betreft en of er getoetst moet worden aan het eerste lid dan wel tweede lid van artikel 8 van het EVRM, uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds even relevant is. In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen wordt op de “*intentie om wettelijke samenwoning*” van de verzoekende partij, maar dat daarbij gesteld wordt dat deze intentie haar niet automatisch recht op verblijf geeft en dat zij kan terugkeren om een “*visa*” te krijgen. De verzoekende partij gaat in de uiteenzetting in haar verzoekschrift met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet in op dit onderdeel van de motivering. Zij laat aldus na uiteen te zetten waarom deze overweging niet zou volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Voor het overige herinnert de Raad er in dit verband nog aan dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, *Djokaba Lambi Longa/Nederland*, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 101). De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift niet aan dat haar partner haar niet tijdelijk zou kunnen vergezellen noch toont zij aan dat een eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met deze partner verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, *M.E./Zweden*, § 100). Daar waar de verzoekende partij in haar betoog ter terechtzitting verwijst naar de kinderen en kleinkinderen van haar partner en het hoger belang van het kind, en meent dat haar gezinsleven een “*loutere intentie tot samenwonen*” te boven gaat, dient erop gewezen te worden dat zij deze elementen voor het eerst ter terechtzitting naar voren brengt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de

rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift de kinderen en kleinkinderen van haar partner in haar uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM heeft betrokken. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe onderbouwing van het op voormeld artikel 8 gesteunde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met het middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 11 juni 2015 en in bovenstaande uiteenzetting. Ook daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting voor het eerst hinderpalen voor het verderzetten van het gezinsleven elders aanvoert, dient erop gewezen te worden dat in de beschikking van 11 juni 2015 reeds werd aangegeven dat de verzoekende partij had nagelaten dit in haar verzoekschrift te doen. De Raad benadrukt nogmaals dat het verzoek tot horen en het betoog ter terechtzitting er niet toe strekken aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ten overvloede kan erop gewezen worden dat het loutere feit dat de verzoekende partij en haar partner een andere afkomst en nationaliteit hebben op zich geen hinderpaal voor een tijdelijk of permanent vergezellen uitmaakt, en dat uit het administratief dossier slechts blijkt dat de partner van de verzoekende partij een meerderjarige dochter heeft, maar geenszins dat deze dochter en/of één of meerdere kleinkinderen met de partner van de verzoekende partij (en de verzoekende partij) zouden samenwonen.

Daar waar de verzoekende partij nog aangeeft dat het arrest Nyanzi niet van toepassing zou zijn, dient te worden vastgesteld dat zij niet alleen nalaat concreet uiteen te zetten waarom zij meent dat dit het geval is, maar dient er tevens op gewezen te worden dat in de beschikking van 11 juni 2015 slechts naar het betrokken arrest verwezen worden in een overweging die aanvangt met “(b)ovendien”. In eerste instantie wordt immers aangegeven dat de verzoekende partij heeft nagelaten aan te tonen op welke manier uit haar betoog zou kunnen afgeleid worden dat zij in België überhaupt een privéleven heeft opgebouwd. Op dit onderdeel van voornoemde beschikking gaat zij echter in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Deze vaststelling volstaat reeds om het in de beschikking gemaakte besluit te schragen dat een schending van het privéleven niet aannemelijk wordt gemaakt.

Met haar uiteenzetting in het verzoekschrift en het betoog ter terechtzitting maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Op het betoog van de verwerende partij aangaande bijkomende informatie die ondertussen voorligt en de replieken van de verzoekende partij hierop dient niet verder te worden ingegaan. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich immers te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25). Daar waar de verzoekende partij in dit kader opnieuw verwijst naar artikel 6 van het EVRM, dient erop gewezen te worden, naast op hetgeen in dit verband reeds in de beschikking van 11 juni 2015 werd aangegeven, dat de verzoekende partij hoe dan ook geen informatie bijbrengt met betrekking tot enige daadwerkelijke verschijning voor de rechtbank van eerste aanleg, zodat haar betoog ter terechtzitting als hypothetisch moet beschouwd worden.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar de onderdelen van voornoemde beschikking waaraan door het betoog ter terechtzitting geen afbreuk werd gedaan, dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE